

# Bytostné zárodky.

V poslední přednášce mluvil jsem o procitnutí duchovních zárodků k vědomému bytí.

Stejně tak jako je v duchovním poslední sraženina duchovních zárodků, jest také v bytostném naposled sraženina nevědomých bytostných zárodků. A tak, jak se duchovní zárodky snášejí dolů do nejjemnější vrstvy jemnohmotnosti, tak se snášejí také bytostné zárodky do nejjemnější vrstvy hrubohmotnosti, kde později působí jako vyvinutí bytostní pomocníci.

Také tyto bytostné zárodky jsou zahaleny schránkami, a když se tak staly těžšími, klesají do poněkud hutnější vrstvy hrubohmotnosti, ve které rovněž zůstanou doslova trčet.

Dříve ještě, než přejdu k vysvětlování, musím uvést něco, o čem jsem sice již jednou zběžně mluvil. Úmyslně jsem se vyhnul nějakému bližšímu vylíčení, protože by lidského ducha mohlo velmi snadno zmásti, kdybych předčasně řekl příliš mnoho.

Již dříve poukázal jsem ve svém Poselství na to, že ve stvoření mimo zformovaných věcí jsou také **proudění**, která protékají stvořením.

Již tento výraz „proudění“ dává nám také hotovou formu. Skutečně je tomu tak: jsou to proudy, které protékají stvořením tak jako řeky této země a stejně jako vzdušné proudy!

A tak jako jsou na zemi tyto dva hrubohmotné druhy proudění od sebe odlišné, tak máme také ve stvoření tyto dva

druhy proudění: bytostné proudy a duchovní proudy.

Ve stvoření není ničeho bez forem. Jsou tu vlastní formy a formy hromadné. K hromadným formám patří ty druhy proudění, které působí vedle nebo ještě lépe řečeno se zvláštními útvary nebo vlastními útvary. Každé z těchto proudění má zcela určité úkoly, které odpovídají přesně jejich druhu. Můžeme také říci, že vyplývají z jejich druhu.

Tak tvoří duchovní proudy mezi jiným také cesty pro duchovní zárodky, dokud jsou tyto nevědomé a vedou je k možnosti vývoje.

Na této cestě spolupracují tři věci pro duchovní zárodky: první je vnitřní sklon duchovního zárodku k uvědomění, který **naléhá a postrkuje**, druhý je tok duchovního proudění, který je **nese** a třetí je stejný druh ve hmotnosti, který již vyvíjejícího se lidského ducha **přitahuje**.

Nyní ovšem ihned vznikne ve vás otázka: jak to tedy bylo v době, dokud ve hmotnosti ještě nebylo vyvinujících se lidských duchů a nemohla tedy působit přitažlivost stejnorodého?

V této době, ve které se světu blížily první duchovní zárodky, nebyla hmotnost ještě tak hutná jako dnes. To způsobilo teprve později falešně vyvíjené lidské chtění, které vyvolalo větší hutnost a tíži. To mělo zase za následek větší vzdálení od Světla a lenivější, ztížený pohyb.

Při lehkosti tehdejší hmotnosti stačilo úplně duchovnímu zárodku jeho vlastní usilování jakož i jeho unášení duchovním proudem. Mohl tak snadno dosáhnout prvního cíle k vývoji. Také

další vývoj byl lehčí, protože i zcela **slabé** uvědomění stačilo jako pohnutka k další cestě. Tak bylo možno postupovati stále kupředu.

To všechno je dnes velmi značně ztíženo.

Zde musím opět něco připojit. Děj snášení se duchovních zárodků do stvoření jest stále trvalý, bez **přerušení**. Jestliže jsem řekl dříve, že ku přijetí duchovních zárodků byla nutná zcela určitá zralost hmotnosti a že se při postupující zralosti tento sestup duchovních zárodků nemůže více opakovati, pak se to netýkalo celého stvoření, nýbrž pouze **jednotlivých** světových těles, jako např. **Země**.

Na tuto zemi mohou nakonec přijít jen starší, již dříve inkarnované lidské duše, které musí v ukončení kruhu dokončit svůj běh. Nemohou sem však přijít duchovní zárodky, tedy duše, které ještě nebyly v hutné hrubohmotnosti.

Jiné části ve stvoření jsou však vždy připraveny, aby mohly přijmouti duchovní zárodky, které sice již došly k vědomí bytí, musí se však teprve v prožití vyvíjeti k sebe-vědomí.

Dokud lidský duch vede jen nevědomý život, musí se mu dostat jména duchovní zárodek, i když jeho schrána nese lidskou formu. Teprve v dalším vývoji k sebe-vědomí přestává být lidským **duchovním zárodkem** a stane se lidským duchem!

Toto říci bylo nutno, aby nenastaly falešné výklady anebo pojmové omyly. Proto jsem se zmínil již ve své poslední přednášce, že od vědomí o bytí až k lidskému sebe-vědomí je veliký krok. Teprve plné sebe-vědomí přivodí **svobodné** a vědomé

rozhodnutí vůle a tím také plnou zodpovědnost za toto rozhodnutí.

Když tak pokračuji ve svých vysvětlivkách, musím stále ostřeji oddělovat různé pojmy, zatímco jsem dříve mohl tak mnohé nechat pod souhrnným výrazem. Není to tedy jakýsi druh slovních hříček, jak to mnozí chytří rozumoví lidé ve své duchovní lenosti rádi říkají o některých místech mého Poselství. Již jejich rychlá pohotovost dost zřetelně ukazuje jejich naprostou nevědomost a zároveň nedostatek jejich vlastních pojmů o vážnosti a velikosti této věci. Není to hra, ale nutná a nevyhnutelná potřeba, má-li člověk vůbec vniknout do tohoto tak pohyblivého stvoření.

Není vůbec možno, aby člověk vystačil navždy s těmi málo pozemskými výrazy, které má. Musí velmi mnoho usilovati, aby se časem naučil rozeznávat mnohem přesněji všechny hranice a aby jasně odvažoval vlastní smysl každého jednotlivého slova.

Toho se musíme držet i my, chceme-li kráčet vpřed, nemáme-li zůstat stát nebo nechat za sebou nevysvětlené pole.

I zde musí tedy býti pohyb místo strnulého svévolného lpění! Vysvětluji-li zprvu něco ve velkých rysech, mohu to nazvat jinak, než když pak přistoupím k podrobnostem a stále víc rozvádím to, co jsem již dříve vzal jako souhrnný pojem.

A já musím **vždy** užívat zprvu hromadných pojmů a jít teprve **později** k jednotlivostem, až hromadný pojem vyvolal ve vaší schopnosti chápání alespoň poněkud jasný obraz. Jinak byste nikdy nemohli dojít pochopení nezměrné velikosti stvoření. Brzy byste ztratili pevnou půdu skutečného vědění a padli byste do

roztržitých, u lidí obvyklých nejasností, jimiž se tak vyznamenávají stoupenci nesčetných sekt a také i církví.

Nechte proto klidně mluvit takové lidi. Dávají si sami vysvědčení své vlastní povrchnosti jakož i bázně před námahou podrobného a bližšího zkoumání. Jděte radostně za mnou **tak**, jak vám to ukazují. Budete z toho mít jen prospěch; neboť já to lidskému duchu nejen ulehčuji, ale i umožňuji, aby celou velikost pochopil alespoň **v těch** částech, s nimiž je ve spojení a od nichž jeho život zůstane odvislý.

Tak jako duchovní proudy nesou **duchovní** zárodky, tak vedou bytostné proudy **bytostné** zárodky na jejich cestách. O východisku, druhu a činnosti všech těchto proudění bude možno mluvit teprve později. Vezměme dnes prostě v začátku pojem, že všechna tato proudění se podobají vzduchu a vodám dole na zemi. Oploďňují, udržují, očišťují, krátce jsou v každém smyslu povzbuzující.

Tato proudění byla ostatně zčásti známa již i dřívějším pozemským lidem. Patří k nim např. v řeckém podání uváděná „Styx“.

Vraťme se však po tomto odbočení zpět k účelu dnešní přednášky.

Bytostné zárodky jsou nesený proudy bytostného druhu. Přesto, že **základní druh** těchto proudů je bytostný, je tu mnoho rozličných a dokonce mnohostranných zvláštních druhů. Z prapůvodního hlavního proudu odděluje se během jeho toku v rozličných úrovních stále více a více vedlejších proudů, které hledají vlastní cestu. Čím více přibývá vzdálenosti od Světla, tím

více se odděluje jednotlivých druhů jako pobočných ramen. Přes své bohaté rozčlenění jsou však konečně jen **jedním**, zcela určitým bytostným druhem a poslouchají zákona, který jim uložil nésti také jen stejné druhy bytostných zárodků.

Tyto bytostné zárodky plní zákony stvoření a spějí na místo svého určení. Jsou rozděleny v takové zárodky, které jsou úzce spojeny s květinami, s různými jinými rostlinami, rovněž tak s vodou, vzduchem, zemí a horninami, s ohněm a mnoha jinými samostatnými věcmi ve hmotnostech.

V každé jednotlivé úrovni, ba i v každé meziúrovni jsou neustále vysazovány stejně utvářené bytosti, opouštějí proud, což znamená, že zůstávají tam, kde mají působit, aby se tam staly vědomými. To se děje všechno v samozřejmém, prostém působení zákonů, takže to ani jinak není možné.

V každé meziúrovni procitají určité bytostné druhy k vědomí takovým způsobem, který odpovídá jejich síle a začínají tam formovat, ochraňovat a pěstovat.

Nakonec však zůstanou v proudech ještě takové bytosti, které mohou dojít k vědomí jen na hvězdách nejhrubších **hmotností**. A poslední sraženinou z nich jsou také ty bytostné zárodky, které ani v hrubé hmotnosti nemohou se hned beze všeho probuditi, nýbrž potřebují zvláštního vývoje.

To je ovšem prozatím zase jen velký obraz, který vám dávám. Nejlépe uděláte, když jej zprvu přijmete jako **plochou** mapu země, na které můžete pozorovat cesty proudů, řek a potoků v jejich různém rozvětvení a zdánlivě samovolně vybraných cest.

Teprve **pak** budete moci obraz **zaokrouhliti** a představovati si, že vodní žíly také prostupují vnitřek, že netekou jen na povrchu, tak jako vzdušná proudění. Tak si nakonec také získáte obraz dějů **tohoto** druhu ve stvoření.

Kdyby lidé této země **správně** stáli ve službách vůle Boží, tu by byla země harmonickým i když hrubým obrazem stvoření. Že se jí nestala, způsobilo jen pokřivení lidí. –

Než chceme přece mluvit o bytostných zárodcích. Duchovním zárodkům pozemského člověka v jeho bytí jsou příbuzenstvím nejbližší malí elfové květin země!

I oni probouzejí se v kalíšcích pozemských květin. Není to však tak jak vy si myslíte. Jsou sice v poupatech květin, které tvoří nejhrubší ochrannou schránu až k jejich procitnutí, ale je při tom ještě něco zcela jiného.

Ve skutečnosti leží měkce uloženy v pozemsky vám neviditelné vrstvě měkké, jemné hrubohmotnosti. Současně však také v poupěti pozemské květiny. Jemná hrubohmotná vrstva prostupuje vám neviditelně nejen poupě, nýbrž celou zemi a její okolí.

V této vrstvě odehrává se vlastní vývoj k vědomí květinových elfů, zatímco pozemské květinové poupě zůstává jen nejhrubší, **zevní** ochranou, od které jsou elfové květin, přes zcela určité spojení, téměř **neodvislí**.

Nezahynou také s odumřením květiny. Jejich vývoj jde stále dál v tom, že pomáhají ochraňovat nové pozemské květiny a zčásti také nové děti elfů. S jejich dovedností roste také jejich síla.

Tak to jde dál, stále dál až k bodu, který je v plné zralosti povznese k jinému a novému poli působnosti. Jak bytostné zárodky, tak i duchovní zárodky mají podobnou cestu. Obojí stojí pod **jediným**, jednotně se projevujícím **Božím zákonem** vývoje! Malí elfové nejsou také ve svém bytí bez ochrany vydání všanc nebezpečí, že jejich obydlí budou již jako poupata sežrána zvířaty anebo zničena bezohlednou lidskou rukou, jak se to někdy hrubohmotně jeví.

Ovšem, květiny jsou **hlídány** vyvinutými elfy, ale ne v každé květině sídlí dítě elfů, nýbrž jen v takové, která je zvlášť chráněna před nebezpečím, pokud lze o tom vůbec mluvit. Dokud nejsou vědomí, jsou také ihned při blížícím se nebezpečí odneseni.

Zmiňuji se nejdříve o květinových elfech jen proto, že tito vždy byli a ještě jsou pod záchvěvy vůle Boží. Nemohou být ovlivněni lidským chtěním. Neustále tkají a dýchají jen v záchvěvech Světla!

Tato skutečnost je zdrojem tajemství, proč **každá** květina, i ta nejprostší, je prozářena krásou. Vždyť elfové květin stojí ve Světle. Jejich něžnost nese ženské formy, které, protože stojí ve Světle, jsou pohádkově krásné.

Vy sami ovšem můžete na základě Poselství říci, že jsou také elfové mužských forem a to podle jejich činnosti.

Jsou hutnější a pozitivnější, protože se zaměstnávají tvrdšími hmotami; elf stromu na příklad má mužskou formu.

Vždy podle činnosti je forma i hutnost.

Tak mají gnomové podle svého zaměstnání v zemi a

kamenech mužské formy. Jsou hutnější, zatímco rusalky tekoucích živelů mají opět ženské formy.

Můžete z toho sami vyvoditi další důsledky a vystihnete vždy to pravé, vezmete-li za základ Poselství, ve kterém najdete všechny zákony stvoření.

To, co bylo zde řečeno, týká se vyvinutých bytostí vašeho okolí na zemi! Všechno, co je úzce spojeno s **nejhrubší** hmotností, může počítat v této větší hutnosti s rychle viditelnými úspěchy jen v pozitivní činnosti. Proto je mužská část jako pozitivně výkonná vždy obrácena k hutnějšímu a tedy nižšímu, ženská část naproti tomu jako něžnější je negativně přijímající, obrácená k vyššímu!

Takové je rozdělení stvoření podle vůle Boží. Teprve pak když se i člověk do něj vpraví a podle něj žije, dožije se i on skutečného vzestupu, kterého jinak nemůže dosáhnout. Teprve pak bude jeho působení podle kříže stvoření, v němž pozitivní s negativním, aktivně jednajícím i pasivně přijímajícím udržuje rovnováhu!

A jako vždy, je to i dnes ještě **pozemská žena**, která **nestojí** na svém místě ve stvoření!

Když to všechno klidně promyslíte, můžete dojít k netušeným závěrům a vysvětlením, které se vám zdály být dosud téměř neřešitelné. Váš rozum se sice nebude chtít klidně a rychle do toho vpravit. Bude stále znovu chtít rozsévat pochybnost, aby vás zmátl a tím zadržel v poutech, ve kterých vás v uplynulých staletích téměř bez odporu mohl držet.

Je snad mnoho lidí, ve kterých ihned vyskočí otázka: A co fúrie? Nemají i ony ženské formy a jsou přece velmi pozitivní ve svém působení?

Proto chci již nyní podati vysvětlení:

Fúrie jsou mužských i ženských forem, obojí však přes mnohostrannost jejich činnosti sledují jen **jeden** cíl: zničení!

Ale fúrie nejsou **vůbec bytostné**. Něco takového nepochází z vůle Světla! Fúrie jsou jen výplody zlého lidského chtění. Patří k démonům, kteří musí okamžitě zajít, jestliže lidské chtění stane se lepším a obrátí-li se ke Světlu!

Jsou ovšem velmi nebezpečné a budou v soudu osvobozeny, aby se mohly vrhnout na celé lidstvo. Ale škodit mohou jenom tam, kde se budou moci zachytit, tedy ve stejnorodě zlém chtění nebo ve strachu lidí.

Tak budou muset i fúrie sloužit Světlu, neboť ony se vypořádají se zlými pozemskými lidmi a pomohou tak k velké očistě. Až tato bude skončena, nebudou mít fúrie žádné potravý a budou muset samy zajít.

Kdo však má v soudu strach, tomu chybí přesvědčení o slově Pravdy a tím také důvěra ve všemohoucnost Boží a jeho spravedlnost, která se tak často jeví v pomáhající lásce!

Takový člověk stane se pak **po právu** obětí své vlažnosti nebo lenosti. Takový **má** býti v soudu fúriemi zasažen a zničen!

Je to tedy i **toto** nakonec také prosté dění, které i ve své hrůze musí jít cestami svatého zákona Božího!

Odpoutané fúrie! To znamená, že nebudou zadržovány, naopak po nějakou dobu bude jim ponechána úplně volná cesta.

Lidé nebudou proti nim chráněni, nýbrž vydáni všanc jejich zuřivosti.

Je ovšem naprosto samozřejmé, že **ti** lidé, kteří nosí v sobě opravdové přesvědčení a jsou tím spojeni se Světlem, nemohou být napadeni, protože v jejich nitru není žádné odezvy, které by se fúrie mohly zachytit, aby je zmátly.

Ti, kteří jsou spojeni se Světlem, stojí v takovém běsnění jako v nějaké schráně, která nemůže být prolomena a na níž se všechno zlé napadání samo zraní. Tato ochrana vznikne samočinně z pevné důvěry v Boha v každé hodině nebezpečí.

Lidé však, kteří se domýšlivě a pyšně domnívají být věřící a jsou při tom jen věřícími církví a nikoliv v **Boha**, nemají v sobě vlastního života. Budou pohazováni sem tam jako zvadlý list v bouři a musí zahynout ve víru, ledaže by ještě v pravý čas přišli k poznání, jak byli prázdní ve své strnulé víře. Pak se budou moci pilně snažiti vsát do sebe život ze Světla Pravdy, které svítí nade všemi bouřemi.

Zůstaňte bdělí a silní, aby se vás fúrie nemohly zachytit! Staňte se svou činností podobnými mnohým malým bytostným pomocníkům, jichž věrná služba je vzorem všem lidem!